

Zaak C-583/08 P

Christos Gogos tegen Europese Commissie

„Hogere voorziening — Ambtenaren — Intern vergelijkend onderzoek voor overgang naar andere categorie — Aanstelling — Indeling in rang — Artikel 31, lid 2, van Statuut — Volledige rechtsmacht — Geschil van geldelijke aard — Duur van procedure voor Gerecht — Redelijke termijn — Verzoek om billijke vergoeding”

Conclusie van advocaat-generaal J. Kokott van 4 maart 2010 I - 4473
Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 20 mei 2010 I - 4493

Samenvatting van het arrest

1. *Hogere voorziening — Middelen — Middel voor het eerst aangevoerd in hogere voorziening — Niet-ontvankelijkheid*
(Reglement voor de procesvoering van het Hof, art. 42, lid 2 eerste alinea, 113, lid 2, en 118)
2. *Hogere voorziening — Middelen — Ontoereikende motivering*
(Art. 256 VWEU; Statuut van het Hof van Justitie, art. 36 en 53; Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, art. 81)
3. *Hogere voorziening — Middelen — Verplichting voor Gerecht om ambtshalve geldelijke vergoeding toe te kennen — Rechtsvraag — Ontvankelijkheid*

4. *Ambtenaren — Beroep — Volledige rechtsmacht — Geschillen van geldelijke aard in zin van artikel 91, lid 1, van Statuut — Begrip*
(*Ambtenarenstatuut, art. 91, lid 1*)
5. *Ambtenaren — Beroep — Volledige rechtsmacht — Mogelijkheid om verwerende instelling ambtshalve tot betaling van vergoeding te veroordelen*
(*Ambtenarenstatuut, art. 91, lid 1*)
6. *Procedure — Duur van procedure voor Gerecht — Redelijke termijn — Beoordelingscriteria — Gevolgen*
(*Art. 268 VWEU en 340 VWEL; Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie, art. 113, lid 1*)

1. De bepalingen van de artikelen 42, lid 2, eerste alinea, juncto 118 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof, op grond waarvan het verboden is om in het stadium van de hogere voorziening nieuwe middelen aan te voeren, beogen overeenkomstig het voorschrift in artikel 113, lid 2, van dat reglement voor de procesvoering te vermijden, dat in hogere voorziening het voorwerp van het geding voor het Gerecht wordt gewijzigd.

behandelt, en de motivering kan dus impliciet zijn, mits de belanghebbenden de redenen kunnen kennen waarom het Gerecht hun argumenten heeft afgewezen, en het Hof over voldoende elementen beschikt om zijn toezicht uit te oefenen.

(cf. punt 30)

(cf. punten 23-24)

2. De motiveringsplicht houdt niet in dat het Gerecht een uiteenzetting moet geven die één voor één alle argumenten van de partijen in het geding uitputtend
3. De vraag of het Gerecht een rekwirant ambtshalve een financiële vergoeding moest toekennen, is een rechtsvraag die het voorwerp van een hogere voorziening kan vormen en waarvan de ontvankelijkheid niet kan afhangen van de

voorwaarde dat rekwirant in eerste aanleg een verzoek om vergoeding heeft ingediend. Een dergelijke bewering, die in feite het verwijt inhoudt dat het Gerecht de omvang van zijn bevoegdheden heeft miskend, kan door de aard ervan immers niet in eerste aanleg worden aangevoerd.

(cf. punten 41-42)

4. Ingevolge artikel 91, lid 1, tweede volzin, van het Statuut heeft het Gerecht in geschillen van geldelijke aard volledige rechtsmacht, in het kader waarvan het bevoegd is om zo nodig de verwerende partij ambtshalve te veroordelen tot betaling van een vergoeding voor de door haar onrechtmatige daad veroorzaakte schade en om in een dergelijk geval, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, de geleden schade ex aequo et bono vast te stellen.

Als „geschillen van geldelijke aard” in de zin van artikel 91, lid 1, van het Statuut gelden niet alleen aansprakelijkheidsvorderingen van personeelsleden tegen een instelling, maar eveneens alle vorderingen die strekken tot betaling door een instelling aan een personeelslid van een bedrag waarvan dit personeelslid meent dat het hem toekomt op grond van het Statuut of van een andere handeling die hun arbeidsverhouding regelt.

Het beroep waarmee een ambtenaar nietigverklaring beoogt te verkrijgen van een besluit dat van invloed is op zijn statutaire positie, kan eveneens een geschil van geldelijke aard in de zin van artikel 91, lid 1, van het Statuut vormen.

Het beroep waarbij een ambtenaar de rechter vraagt om zich uit te spreken over de wettigheid van zijn indeling, vormt een geschil van geldelijke aard, aangezien het door het tot aanstelling bevoegd gezag genomen indelingsbesluit niet alleen gevolgen heeft voor de loopbaan van de betrokkene en voor zijn positie binnen de hiërarchie, maar eveneens rechtstreekse gevolgen heeft voor zijn geldelijke rechten, met name voor het bedrag van de krachtens het Statuut verschuldigde bezoldiging.

(cf. punten 44-47)

5. Op grond van de volledige rechtsmacht die de rechter van de Unie aan artikel 91 van het Statuut ontleent, dient deze de bij hem aanhangige gedingen volledig te beslechten. Deze bevoegdheid stelt de rechterlijke instanties van de Unie met name in staat om het praktisch nut te garanderen van de arresten houdende nietigverklaring die zij in ambtenarenzaken uitspreken, zodat de rechter van de Unie, indien de nietigverklaring van een rechtens onjuist besluit van het tot aanstelling

bevoegd gezag niet volstaat om de rechten van de betrokken ambtenaar te doen gelden of zijn belangen op doeltreffende wijze veilig te stellen, hem ambtshalve een vergoeding kan toekennen.

De volledige rechtsmacht biedt de rechterlijke instanties van de Unie eveneens de mogelijkheid om, zelfs in gevallen waarin zij het bestreden besluit niet nietig verklaren, de verwerende partij ambtshalve te veroordelen tot vergoeding van de door haar dienstfout veroorzaakte schade.

(cf. punten 49-51)

6. Ook al kan het feit dat het Gerecht geen redelijke termijn voor uitspraak in acht heeft genomen, ervan uitgaande dat dit het geval is, aanleiding zijn voor een

schadevordering door middel van een beroep dat een rekwirant krachtens de artikelen 268 VWEU en 340, tweede alinea, VWEU tegen de Europese Unie instelt, artikel 113, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof bepaalt dat in het kader van een hogere voorziening de vorderingen van de rekwirant moeten strekken tot gehele of gedeeltelijke vernietiging van het arrest van het Gerecht en, in voorkomend geval, tot gehele of gedeeltelijke toewijzing van het in eerste aanleg gevorderde.

Bijgevolg kan het middel dat de procedure voor het Gerecht een redelijke termijn heeft overschreden, in beginsel niet tot vernietiging van het arrest van het Gerecht leiden indien er geen enkele aanwijzing is dat de duur van de procedure de uitkomst van het geding heeft beïnvloed, zodat het niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

(cf. punten 56-57)